

данъци, Саидъ се оплаквалъ, че си наредилъ много малко празници презъ годината, а тоя пъкъ — Хасанъ, се осмѣлилъ да говори, че въ Багдадъ нѣмало справедливостъ.

И тримата отказвали категорично да сж се провинили въ нѣщо, но Джафаръ подържалъ обвинението срещу тѣхъ и продължилъ:

— Не ги слушай, о велики господарю! Ако тѣ не сж говорили това, то сигурно сж го мислили.

— Добре, казалъ халифътъ, тогава нареди да имъ се отсѣкатъ главитѣ.

— Смили се, смили се, господарю! — заридали тримата нещастници въ единъ гласъ и паднали на колѣне предъ халифа.

— Добре, азъ ще ви помилвамъ, но само до довчера, казалъ халифътъ. Щомъ зайде слънцето, ще слетятъ и вашитѣ глави.

По заповѣдъ на халифа стражата пустнала и тримата обвиняеми да си отидатъ.

Току-що излѣзли, и Джафаръ започналъ да се смѣе съ гласъ:

— О, най-мъдрий отъ халифитѣ, ето ти най-хитриятъ способъ да се узнае отговорътъ на зададения отъ тебе въпросъ!

— Ако искашъ да узнаешъ, какво мислятъ хората, то не слушай това, което тѣ говорятъ, а гледай онова, което тѣ вършатъ.

Между това деньтъ изтекълъ и започнало да се свечерява.

Какво ли могатъ да работятъ тия хора въ последния день на живота си? думалъ халифътъ на себе си.

Нетърпение го обхванало и безъ да дочака заходъ слънце, той излѣзълъ отъ двореца си, придруженъ отъ вѣрния си везиръ, Джафаръ, и съпровожданъ отъ нѣколко добре въоръжени войници.

Най-напредъ халифътъ се отправилъ въ дома на търговеца. Вратата била здраво затворена и кѣщата изглеждала като запустѣла.

— Ей, Юсуфе, кѣде си? завикалъ Джафаръ, като риталъ съ кракъ вратата. Защо не излизашъ да посрещнешъ своя господарь!

Въ отговоръ на това задъ вратитѣ се чулъ плачъ и хълцане. Когато вратата се отворила, тѣ видѣли Юсуфъ, че лежи по очитѣ си на земята и силно ридаелъ.